

Arrest

nr. 169 131 van 6 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 22 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 122 311 van 10 april 2014 waarbij de vordering tot schorsing wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 18 april 2014.

Gelet op de beschikking van 21 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. HAUWEN, die loco advocaten D. ANDRIEN en N. LENTZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die in eigen naam en loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 23 juni 2011 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 januari 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag van 23 juni 2011 om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing om verzoekers aanvraag van 23 juni 2011 om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk te verklaren, die verzoeker op 23 januari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.06.2011 werd ingediend door:

*[F.A.M.] [...]
nationaliteit: Sierra Leone
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 13.01.2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt en dit staaft aan de hand van diverse deelcertificaten, inschrijvingsbewijzen en getuigenverklaringen van zowel de Open School Midden-Brabant, het CVO Sint-Truiden, het CBE Brussel en het Huis van het Nederlands Vlaams-Brabant, werkbereid is en dit staaft aan de hand van het inschrijvingsbewijs bij de VDAB, de arbeidsovereenkomst bij Minos BVBA d.d. 23.11.2009, de loonfiches van zijn tewerkstelling bij Peters NV, de aanmeldingen bij verschillende interimbureaus en de bewijzen van zijn sollicitaties, verschillende huurovereenkomsten voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende op 13.01.2006 een asielaanvraag in, die op 11.05.2006 werd afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 4 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkene beweert dat de behandeling van zijn asielaanvraag onredelijk lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van

de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.

Betrokkene haalt aan dat hij lange achtereenvolgende procedures heeft doorlopen betreffende zijn aanvragen tot regularisatie. Op 19.01.2007 diende betrokkene een aanvraag in tot machtiging van verblijf in toepassing van art. 9.3 die op 24.04.2008 onontvankelijk werd verklaard. Vervolgens diende betrokkene op 18.09.2008 een nieuwe regularisatieaanvraag 9bis in die op 16.07.2009 onontvankelijk werd verklaard. Op 15.12.2009 diende betrokkene een aanvraag 9bis in die op 09.10.2012 werd afgesloten met een beslissing tot ontvankelijk, doch ongegrond. De verzoeker roept de duur van deze regularisatieprocedures in als buitengewone omstandigheden. Het is echter de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om steeds opnieuw een regularisatieprocedure op te starten. Bijgevolg kan de duur van de achtereenvolgende regularisatieprocedures niet beschouwd worden als zijnde een buitengewone omstandigheid en verantwoordt dit niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de gewone procedure.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor een dreigende inlijving bij de "Oje-groepering" indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor een inlijving bij de "Oje-groepering" volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voorbracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker ook op 23 januari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*"In uitvoering van de beslissing van [W.Y.], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
[F.A.M.] [...], nationaliteit Sierra Leone*

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:*

- Betrokkene diende een asielaanvraag in op 13.01.2006 die op 11.05.2006 werd afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

□ *Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:*

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.10.2012, hem betekend op 12.10.2012."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. De Raad merkt op dat de Vreemdelingenwet niet voorziet dat een tweede nota wordt neergelegd door verweerder, nadat een vordering tot schorsing werd afgewezen. De op 30 april 2014 gedateerde nota van verweerder dient derhalve als een niet voorzien proceduristuk uit de debatten te worden geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoeker de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten automatisch kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.2. De Raad dient er verder, louter ten overvloede, op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "*van de feiten en de middelen*". Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, die – zoals reeds gesteld – los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het is gericht tegen het op 23 januari 2013 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt tevens dat verweerder zich schuldig maakt aan bestuurlijke willekeur.

Hij verschafft de volgende toelichting:

“Lorsqu’une autorité administrative dispose, comme en l’espèce, d’un pouvoir d’appréciation, elle doit l’exercer et motiver en la forme sa décision en manière telle que l’intéressé soit informé des raisons qui l’ont déterminée à statuer comme elle l’a fait (Cons. État, arrêts n° 66.292 du 16 mai 1997, 69.157 du 24 octobre 1997 75.628 du 28 août 1998, 80.549 du 1er juin 1999, 81.668 du 6 juillet 1999, 84.810 du 24 janvier 2000, 94.384 du 28 mars 2001, 117.645 du 27 mars 2003...)”.

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 prescrivent la motivation dans l’acte des considérations de droit et de fait qui fondent la décision ; il ne peut être fait référence à des éléments dont le destinataire ne peut avoir connaissance avant ou, au plus tard, au moment de la notification de la décision.

L’obligation de motivation formelle a pour objet d’informer l’administré, alors même qu’une décision n’est pas attaquée, des raisons pour lesquelles l’autorité administrative l’a prise, ce qui lui permet d’apprécier s’il y a lieu d’introduire les recours qui lui sont offerts.

En imposant la motivation formelle, la loi est de nature à renforcer le contrôle juridictionnel sur les actes administratifs, consacré par l’article 159 de la Constitution et organisé par l’article 14 des lois coordonnées sur le Conseil d’Etat (Cour d’arbitrage, arrêt 55/2001 du 8 mai 2001).

Motiver une décision, c’est extérioriser dans son corps même ses prémisses logiques, en droit comme en fait ; c’est, de la part de l’auteur de l’acte, faire apparaître à l’intention des intéressés la justification de la mise en oeuvre de sa compétence en fonction d’une situation déterminée (Doc. pari., Sénat n° 215 1 (S E 1988), p. 2).

- **Premier grief**

L’intégration est incontestablement un motif de fond susceptible de justifier une régularisation (Conseil d’Etat, arrêts n° 116.916 du 11 mars 2003, 177.189 du 26 novembre 2007, 183.369 du 18 septembre 2008...) ; la partie adverse, qui affirme le contraire, commet une erreur d’autant plus manifeste qu’elle l’admet elle-même notamment dans son instruction du 19 juillet 2009 évoquée dans la décision :

« 2.8...l’étranger avec un ancrage local durable en Belgique entrera également en considération. Cette situation concerne l’étranger qui a établi en Belgique le centre de ses intérêts affectifs, sociaux et économiques. L’existence d’un ancrage local durable en Belgique est une question factuelle qui fait l’objet d’un examen soumis à l’appréciation souveraine du ministre ou de son délégué... Lors de l’examen de l’ancrage local durable en Belgique, le ministre ou son délégué ne se laissera pas guider par un seul facteur, mais regardera les éléments factuels dans leur ensemble. Le ministre ou son délégué retient, en plus des conditions précitées, les éléments factuels suivants :

- Les liens sociaux tissés en Belgique. Le parcours scolaire et l’intégration des enfants.

- La connaissance d’une des langues nationales, ou avoir fréquenté des cours d’alphabétisation.

- Le passé professionnel et la volonté de travailler, la possession des qualifications ou des compétences adaptées au marché de l’emploi, entre autres en ce qui concerne les métiers en pénurie, la perspective de pouvoir exercer une activité professionnelle et/ou la possibilité de pourvoir à ses besoins ».

La partie adverse rejette tous les éléments d’intégration qu’elle retient elle-même comme facteurs permettant de l’établir. Elle est constitutive d’erreur manifeste, n’est pas légalement motivée et méconnaît les principes visés au moyen : la partie adverse ne peut selon son bon vouloir refuser d’appliquer ses instructions, sauf à institutionnaliser l’arbitraire administratif (Conseil d’Etat, arrêt n° 157.452 du 10 avril 2006).

Monsieur apprend et parle le néerlandais (attesté par diverses certificats, preuve d’inscription et témoignages), est disposé à travailler et à la recherche de travail, a tissé de nombreux liens sociaux.

D’autant plus, que la partie adverse avait déjà clairement admis le motif d’intégration en 2011 (pièce 4). En effet, l’Office des étrangers avait envoyé un courrier au requérant stipulant que « l’Office des étrangers a constaté que vous résidez en Belgique de manière ininterrompue depuis le 31 mars 2007 et que vous avez introduit... Vous apportez également les preuves d’un ancrage durable en Belgique ».

Comment la partie adverse peut-elle admettre en 2011 que le requérant est intégré en Belgique et ne plus prendre ce motif en considération par la suite ?

La motivation n'est pas suffisante, dès lors, qu'elle ne permet pas de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, elle a estimé, qu'à tout le moins la bonne intégration du requérant n'est pas de nature à lui permettre de se voir autoriser au séjour (Conseil du Contentieux, arrêts n° 90.427 du 25 octobre 2012, Diallo et n°88.615 du 28 septembre 2012, Amraoui).

- *Second grief.*

Si la décision admet l'ancrage local durable et la bonne intégration du requérant en Belgique, elle ne contient aucune balance des intérêts entre celle-ci et le refus de séjour qu'elle contient.

La décision ne révèle pas un examen individuel du cas et ne peut être tenue comme légalement et adéquatement motivée à partir du moment où elle admet l'existence d'une vie privée établie en Belgique.

La possibilité de mettre fin à une autorisation de séjour ne peut primer sur celle de vérifier si la mesure d'éloignement prise en conséquence n'est pas de nature à entraîner une possible violation d'un droit fondamental reconnu et/ou d'effet direct en Belgique (par identité de motifs : arrêt n°28.158 du 29 mai 2009).

En l'espèce, il n'apparaît pas des motifs de la décision entreprise, que la partie adverse ait pris en considération de façon proportionnelle l'atteinte qu'elle portait à la vie privée du requérant et on aperçoit mal en quoi la sécurité nationale, la sûreté publique, le bien être économique du pays, la défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales, la protection de la santé ou de la morale, ou la protection des droits et libertés d'autrui seraient compromis par la présence en Belgique du requérant (violation de l'obligation de motivation et de l'article 8 CEDH ; par analogie : Conseil d'Etat, arrêts n° 118.430 du 16 avril 2003 , 126.169 du 8 décembre 2003 et n° 133.468 du 2 juillet 2004, Zroudi ; CCE, arrêt n° 25258 du 28 mars 2009, Anderson).

Manifestement, la décision perd de vue que l'article 8 CEDH vise tant la vie familiale que la vie privée, notion qui intègre l'ancrage local durable invoqué par les requérants (arrêt n° 67.197 du 23 septembre 2011 - Amraoui).

- *Troisième grief*

Le requérant a reçu un ordre de quitter le territoire le 10 février 2006. La partie adverse lui reproche d'avoir introduit la demande de régularisation alors qu'il séjourne en Belgique illégalement depuis cette date.

Ce faisant, la décision ajoute à l'article 9bis une condition qu'il ne contient pas.

Ainsi jugé que le délégué du ministre de l'Intérieur ajoute manifestement à la loi en motivant la décision rejetant une demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 par la considération que la "demande a été introduite alors que l'intéressé est en séjour illégal". Une telle motivation ôte par ailleurs tout sens à l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 (Conseil d'Etat arrêt n° 118.848 du 29 avril 2003).

- *Quatrième grief*

Le requérant a adressé à la partie adverse de nombreuses preuves de la possibilité pour lui de travailler.

La volonté du législateur ressort des travaux préparatoires qui renseignent que l'article 9 alinéa 3 de la loi, ancêtre de l'article 9bis, a été inséré afin de permettre aux « travailleurs migrants », qui ont obtenu un permis de travail, d'éviter de se rendre à l'étranger pour y solliciter un permis de séjour de plus de trois mois (rapport de la Commission plénière Justice, Pas. 1980, II, p.1854 et amendement de M. Dejardin , doc. pari. ch. 1974-1975 , n° 653/6) : « Les amendements de M. Levaux... et Dejardin... ont trait, tous deux, au problème de la régularisation de la situation du travailleur étranger ayant trouvé du travail en Belgique mais n'ayant pas demandé régulièrement son autorisation de séjour...La commission

décide unanimement de ne retenir que l'amendement de M. Dejardin. Celui-ci rappelle brièvement que la pratique actuelle permet au travailleur étranger d'obtenir son autorisation de séjour auprès d'un poste diplomatique (Cologne ou Lille) qui a reçu des directives dans ce sens du Ministère de la Justice. Son amendement tend à mettre fin à cette hypocrisie et à ces complications administratives en permettant, « lors de circonstances exceptionnelles », à l'étranger de faire cette demande auprès du bourgmestre de la localité où il séjourne ... L'amendement est adopté par 11 voix contre 2. L'article 9, ainsi amendé, est adopté à l'unanimité» (Rapport de la commission plénière Justice, Doc.parl.ch. 1977-78, n°144, pages 77 à 79).

Puisque l'obtention d'une autorisation de séjour conditionne l'octroi d'un permis de travail, une personne résidant en Belgique peut légitimement considérer qu'elle augmente ses possibilités concrètes de reprendre l'exécution d'un contrat de travail, entamé au bénéfice de l'obtention régulière d'un permis de travail, si elle obtient plus rapidement, depuis la Belgique, une autorisation de séjour.

La partie adverse en est bien consciente à la lecture de ses instructions de juillet 2009, dans le cadre desquelles elle admet la régularisation sur base d'un contrat de travail sous condition.

Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (arrêt n° 216.987 du 21.12.2011)."

4.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De theoretische beschouwing van verzoeker omtrent de draagwijdte van de formele motiveringsplicht doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Waar verzoeker de motieven die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker stelt in wezen dat hij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

In een eerste onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat verweerder een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt door aan te geven dat gegevens die wijzen op een integratie niet kunnen worden aangewend ter onderbouwing van de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

De Raad stelt vast dat verzoekers kritiek gebaseerd is op een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing. Verweerder heeft immers gemotiveerd dat de door verzoeker aangebrachte gegevens die wijzen op een integratie weliswaar dienstig kunnen zijn bij het onderzoek van de gegrondheid van zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, doch dat deze gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag niet zou kunnen indienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post.

De Raad kan daarnaast slechts benadrukken dat een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26

september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). De stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde gegevens die wijzen op zijn integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In zoverre verzoeker nog verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, 3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) kan het volstaan te duiden dat de Raad van State deze instructie bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 heeft vernietigd. Voormelde instructie werd aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde verwijderd. Verzoeker kan derhalve niet voorhouden dat verweerder toepassing had dienen te maken van deze instructie of dat hij zich nog dienstig op deze instructie kan beroepen.

Verzoeker stelt in een tweede onderdeel van zijn middel dat verweerder heeft nagelaten de vereiste belangenafweging door te voeren bij het nemen van de eerste bestreden beslissing en dat artikel 8 van het EVRM verweerder nochtans verplicht een proportionaliteitstoets door te voeren.

Allereerst moet worden aangegeven dat de eerste bestreden beslissing geenszins een einde stelt aan enig verblijf waartoe verzoeker zou zijn gemachtigd en zijn toelichting omtrent de mogelijkheden om een einde te stellen aan een verblijf dus niet dienstig is. Verweerder heeft daarentegen een initiële aanvraag van verzoeker om tot een verblijf te worden gemachtigd als onontvankelijk afgewezen. Nu er geen sprake is van een beëindiging van enig verblijf waartoe verzoeker zou zijn gemachtigd en verzoekers verblijfstoestand niet wordt gewijzigd door de eerste bestreden beslissing kan hij niet worden gevolgd in zijn betoog dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven en er bijgevolg een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM diende te gebeuren.

Daarnaast moet worden gesteld dat verzoeker uit de loutere omstandigheid dat hij tijdens een precair en illegaal verblijf een privé- of gezinsleven zou hebben opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een machtiging tot verblijf of een bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM vermag te ontlenuen (cf. EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland; EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België).

In de eerste bestreden beslissing wordt bovendien louter een standpunt ingenomen omtrent de procedure die verzoeker dient te volgen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Er wordt geenszins een uitspraak gedaan over de gegrondheid van zijn aanvraag. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing had dienen te blijken dat verweerder een proportionaliteitstoets, in het raam van artikel 8 van het EVRM, doorvoerde.

In een derde onderdeel van zijn middel voert verzoeker aan dat verweerder een voorwaarde aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toevoegt door te stellen dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indiende op een ogenblik dat hij op onwettige wijze in het Rijk verbleef.

Opnieuw moet worden vastgesteld dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing. Verweerder heeft nergens gemotiveerd dat verzoeker zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet zou mogen indienen tijdens een onwettig verblijf of dat deze aanvraag wordt geweigerd omdat hij deze indiende op een ogenblik dat hij onwettig in het Rijk verbleef. Verweerder heeft slechts geduid dat geen buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werden aangetoond en heeft hierbij uiteengezet dat de duur van verzoekers verblijf, dat precair of onwettig was, op zich niet kan worden beschouwd als een reden die toelaat te besluiten dat hij geen aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd kan indienen via de reguliere procedure.

Verzoeker licht in een vierde onderdeel van zijn middel toe dat hij tal van stukken heeft aangebracht waaruit blijkt dat hij tewerkstellingskansen heeft in België en zet uiteen dat uit de voorbereidende

werken met betrekking tot het vroegere artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever was om, middels deze wetsbepaling, vreemdelingen die in België werk hadden gevonden, doch hadden nagelaten een verblijfsmachtiging aan te vragen, de kans te geven om deze aanvraag in België in te dienen.

De Raad dient aan te geven dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat een verblijfsmachtiging slechts kan worden aangevraagd vanuit België indien buitengewone omstandigheden worden aangetoond en het is niet kennelijk onredelijk om het feit dat verzoeker in het verleden, tijdens een precaire verblijfssituatie, tijdelijk kon werken en dat hij werkbereid is niet te weerhouden als een buitengewone omstandigheid. Tevens moet worden geduïd dat in de parlementaire voorbereidingen waarnaar verzoeker verwijst door parlementsleden de situatie van vreemdelingen die legaal het Rijk binnenkwamen en een arbeidskaart verwierven in aanmerking werd genomen en verzoeker zich niet in deze situatie bevindt.

Wat betreft de verwijzing door verzoeker naar de instructie van 19 juli 2009 kan het volstaan te herhalen dat deze instructie door de Raad van State werd vernietigd en verzoeker deze instructie dus niet dienstig kan aanvoeren ter onderbouwing van zijn betoog.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.3. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden.

4.2.4. Aangezien niet aannemelijk wordt gemaakt dat verweerder door de eerste bestreden beslissing te nemen is afgeweken van een vaste gedragslijn, dat hij beloften die hij aan verzoeker zou hebben gedaan niet zou hebben gerespecteerd of dat hij rechtmatige verwachtingen niet zou hebben gehonoreerd kan geen schending van het vertrouwensbeginsel worden vastgesteld.

4.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.6. Verzoeker maakt met zijn beschouwingen evenmin aannemelijk dat verweerder een ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur miskende of dat er sprake is van bestuurlijke willekeur.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK